

[Fanny Jensen.]

pligtet til at løse. Jeg kan således nævne, at i et stort industrikvarter her i København betaler de forskellige virksomheder årligt 15 kr. pr. kvindelig arbejder og 7 kr. 50 øre pr. mandlig arbejder og funktionær — det drejer sig om 18 virksomheder, der beskæftiger 900 kvinder og 2 100 mænd —, og det giver 30 000 kr. årlig som tilskud til opførelse af nye institutioner og til hjælp for den daglige drift. Dette eksempel kunne andre arbejdsgivere lære af.

Man kan godt sige, at 70 pct. er et pænt tilskud fra stat og kommune, og dog kniber det ofte med at skaffe de resterende 30 pct., såvel som det kniber med at få økonomien til at svare sig. Afholdt forældrekrædsen og bestyrelsen ikke ret jævnlige basarer og bragte de ikke økonomiske ofre på anden vis, gik det ikke. Nu letter det lidt, at en ny børneinstitution kan få forskud fra åbningsdagen, når den sender ansøgning ind i ordentlig tid, og så skal den ikke som tidligere låne sig frem, og håndværkerne behøver ikke at vente på at få deres penge.

Med hensyn til fritidshjem er der stærkt behov for den foreslåede forhøjelse af de 80 pct. Efter min opfattelse er fritidshjemmenes opretholdelse og udvidelse af meget stor betydning; her er et sted, hvor de skolepligtige børn kan være udenfor skoletiden, og det er et stort gode både for børnene og for forældrene. Børnene sidder i fritidshjemmet og læser deres lektier, de er med i det fritidsarbejde, der udføres, og de lærer at håndtere et stykke værktøj, de bliver virkelig håndsnilde, det er mange gode ting, de kan forfærdige, og deres interesser og tanker ledes her i rigtig retning. Vi har desværre altfor få fritidshjem, og både forældre og bestyrere i institutionerne er klar over det og deltager gerne i arbejdet for at skaffe nye.

Efter lovforslaget bliver kommunens tilskud nu en pligt — ikke fordi kommunerne har villet luske sig fra det, selvom det var frivilligt; det fremgår klart af, at der kun er seks institutioner i dag, der hidtil ikke har fået de 30 pct. i tilskud —, men det er rigtigt, at det nu bliver fastlagt i selve loven.

Statens tilsyn med feriekolonier og feriehem eller andre sommerhjem må efter min mening begrænses; netop på det område bliver der gjort et uendelig stort arbejde fra privat side, og hvis man vil stille for stærke krav fra statens side nu, kan man let gå hen og slå noget i stykker, om jeg må bruge det udtryk. At sådanne feriekolonier ikke er tip top, skal man ikke tage altfor højtideligt, hovedsagen må være, at børnene får adgang til badning, sol og frisk luft og

rigtig bliver proppet med god mad. Ih, hvor det kan hjælpe på børnene inde fra stenbroen, når de har været en 14 dages tid et sådant sted! Tilsyn er godt, det skal bare ikke overdrives.

Med hensyn til opdragelseshjem bliver der foreslået en forenkling, således at der fremtidig kun bliver to plejetakster, en lavere for hjem, der har mindre børn, og en højere for hjem med større børn, og det lyder jo meget fornuftigt. På de hjem, staten selv ejer, afholder den udgifterne for børn over 15 år, og nu foreslås dette udvidet til også at omfatte oplæringshjem eller hjem for børn, der har tilpasningsvanskeligheder.

Efter lovforslaget får staten mere hånd i hanke med de private opdragelseshjem. Der kan ikke oprettes nye hjem uden arbejds- og socialministerens sanktion, og de, der har fået sanktion, skal have den fornyet, hvis hjemmet skifter leder. De hjem, vi har i øjeblikket af den art, skal have ministeriets sanktion for at kunne fortsætte driften, og jeg synes, der ligger en betryggelse heri, man kun kan anerkende.

Tilskudsordningen er nøje omtalt i lovforslagets § 65; i samme paragraf, stk. 12, foreslås et permanent udvalg nedsat, og af de oprindeligt foreslåede repræsentanter er en gået ud og erstattet med tre repræsentanter, en for Den danske Købstadforening, en for De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark og et medlem af Københavns magistrat. Jeg savner her den fjerde store sammenslutning, nemlig Fællesorganisationen af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse, men man har måske ikke kunnet enes om dette spørgsmål.

Det er ligeledes nævnt i § 65, hvilke problemer udvalget vil komme til at beskæftige sig med, og det kan også kun være gavnligt for børneforsorgsarbejdet, at man nu har udvidet udvalgets rammer, således som det er foreslået.

Det har særlig glædet mig, at landstingets udvalg lægger vægt og endda stærk vægt på lønforholdene for lederne. Det er meget vigtigt. For at kunne tiltrække de bedste lærerkræfter, må man lønne ordentligt. Det gælder naturligvis forstanderne og ikke mindst forstanderhustrerne. Der står i lovforslagets ændring til § 157, stk. 7, hvis jeg lige må citere et par linier —:

„Endvidere ydes der forstanderhustruer ved anerkendte opdragelseshjem et honorar for ledelse af hjemmets husførelse. Dets størrelse fastsættes ligeledes med slutning fra folketingets finansudvalg.“ Hvis disse hustruers arbejde ikke omfattede